# მთაწმინდიდან ქარს მოჰქონდა

მთაწმინდიდან ქარს მოჰქონდა
ნუშის ნაფერთალი,
ცას ვარსკვლავი ანათებდა,
ვით კამეჩის თვალი.

ბზრიალებდა, ყალყზე იდგა,
ვით ყაბახის ცხენი...
[სად ლპებოდა ბეჭდიანი,
ვა□: მანანას ხელი=]

მოფრიალე მანდილებით
მოფრინავდა ქარი,
მოფრინავდა ქარი,
ქალაქს ქარი მოარბევდა –
მთათა სერასკარი!

– მართლა იყო ქარიშხალი=
– არა, ყავრის ქარი!
წყნარი იყო მტრედივითა,
თბილი, როგორც კვარი.

ქარი სტამბოლს მიდიოდა –
ქაჯავეთის ქაჯი.
ცას ღრუბელი დაეყარა
თეთრი, როგორც ყაჭი.

აღარავის აღარ ჰქონდა
გული ნამტკივარი;
ყვავილებით ზიზილებით
მოშხრუოდა მტკვარი...

ღამე იყო გათეული
მეეზოვის ქურქით
და სარკმელთან კამათელი
კალმახური ზურგით –

და მახათის ტიტველ მთიდან
ყვითლად მობაბანე,
საღვინით და შოთის პურით
მზე დაადგა ბანებს.

ჩაქრა ყველა ვარსკვლავები,
ვით ალმასის თვალი,
ქარმა ქალაქს დაუშინა
ნუშის ნაფერთალი.

იღვიძებდნენ საზანდრები
ქვეყნის სადიდებლად,
შევარდენმა შეისროლა
ცაში ოქროს წკეპლა.

იღვიძებდნენ პოეტები
გამომშრალი პირით,
იღვიძებდა მემწვანილე
გიშერთვალა ვირით,

თბილისი კი – ისუნთქავდა
მზის შუქს გამაკურნელს
და ჰყნოსავდა ლექსებისა
და ტარხუნის სურნელს!